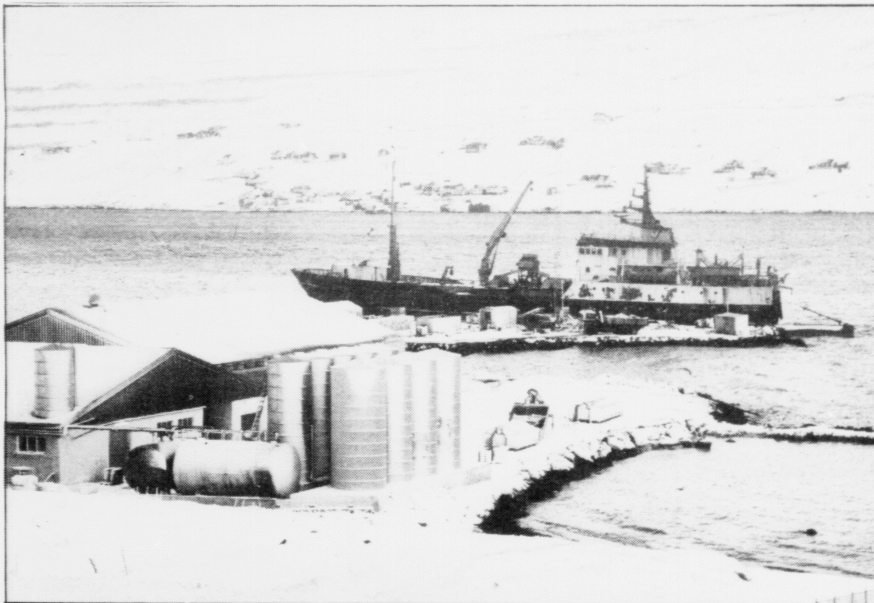

Regin á Rógvu, skipari á Gullfinni:

Skeivt at lata so nógv van svart- kjaft til aðrar

— Heldur áttu vit at ment okkara egnu svartkjaftavinnu, tí hon kann skapa nógv arbeiðspláss bæði á sjógvi og landi, sigur Regin á Rógvu, skipari m.a. í samrøðu við Sosialin.

Vit hava tosað við hann, nú fiskiveiðiavtalurnar við Sovjet og Noreg eru samtyktar í tinginum, og nú menn yvirhøvur tosa nógv um møguleikarnar í svartkjaftavinnuni.

Gunnfinnur hevði eitt gott ár í fjør, men januar mánaði í ár hevur heilt sviðið. Hetta kemst serliga av vánaligum likindum. Gullfinnur landar í lötuni svartkjaft til Bakkafrost á Glyvrum.

Herfyri samtykti tingið fiskiveiðisáttmálarnar við Noreg og Sovjetsamveldið. Hóast hesir áttmálar geva føroyingum størri kvotur á fjarleiðum, so bera tær eisini í sær, at útlendingar kunnu fiska meira í okkara sjógvi. Her er serstakliga talan um svartkjaft.

Ikki øll eru eins fegin um áttmálarnar. Ein teirra, sum er sera misnøgdur við, at føroyingar lata so nógv van svartkjaft í býti við aðrar, er Regin á Rógvu, skipari í Vestmanna.

Hann hevur fylgt við

svartkjaftaveiðuni síðan 1974 og hevur hesi seinastu árin burturav fiskað svartkjaft við Gullfinni.

Framtíðar kvotur!

Regin á Rógvu spyr, hvussu okkara samráðingarmenn skulu bera seg at at bakka næstu ferð teir skulu samráðast um kvotur. — Hvat gera vit, tá svartkjafturin er so nógv niðurfiskaður, at tað bert kunnu veiðast 900.000 tons — og vit geva russum og norðmonnum 200.000 sum er!

»Kjølbrotrólarnir« eru at meta sum heilagar kyr.

Fyrsta fadegan, sum gjørd varð, hendi í 1975, tá hesir trólarnir skuldu hava kvotu eystanfyrir í Barentshavinum. Tað kostaði okkum helvtina av nótábátunum. Eg frykti eisini fyrir tí, at tann helvt, sum er eftir av teimum nýggju nótábátunum, er eisini við at koma á gravarbakkan.

Minka kvoturnar

Regin á Rógvu sipar til tær stóru svartkjaftakvoturnar, sum rusnar og norðmenn hava fingið í føroyskum sjógvi.

— Eg haldi, at vit áttu at stýrt veiðuna eftir

svartkjafti heilt øðrvísi, enn vit gera og heldur krampað kvoturnar til aðrar.

Hann visir á, at norðmenn í fjør høvdu eina kvotu upp á 40.000 tons og hava nú fingið eina kvotu uppá 65.000 tons, hóast teir ikki kláraðu at fiska kvotuna upp í fjør.

— Afturfyrir hava norðmenn so givið okkum ein »sleikipinn«, sum eru 1500 tons av sild í Norðsjónum. Tað einasta, sum hetta hevur við sær, er innanhýsis strið her heima, tí hvussu skal ein býta hesi

fáu tons, spyr Regin á Rógvu!

Saltfiska- trólarnir meira!

Hvat viðvíkur saltfiskatrólarnum eystanfyrir, so heldur hann, at teir ikki nýtast meira av kvotu, tí í fjør mundu teir fiskað omálfyrir 30 mill. kr., og tað kláraðu teir seg væl við.

— Hvi teir so nú skulu hava 5000 tons afturat, dugi eg ikki at skilja — serstakliga tá talan er um at taka tað aftur frá okkum, sum fiska svartkjaft undir Føroyum.

Tað hevði tá verið skilabetri at sent fleiri skip eystureftir, tí tað hevði lætt um trýstið her heima, men tað hoyrir ein einki um.

Regin á Rógvu leggur aftrat, at hann dugir ikki at skilja, hvi ikki føroyingar heldur royndu at satsa uppá tað, sum finst í okkara egna sjógvi.

Hann heldur eisini, at fara vit nú ikki at hugsa álvarsliga um stovnsrøkt av svartkjafti, so skulu vit bara gloyma svartkjaftin. — Vit eru á gáttini í lötuni, so skjótt gerst ov seint at binda um heilan fingur, sigur hann.

Dustsúgva havið

Regin á Rógvu heldur, at tað er heilt burturvíð at lata øðrum meira enn 200.000 tons av svartkjafti og leggur aftrat, at vit heldur áttu at økt um toskavirði á svartkjafti og harvið eisini minkað um kvotuna.

— Vit kunnu skapa nógv arbeiðspláss í Føroyum burtur úr svartkjafti

inum, men istaðin fyrir veija vit at lata rusnar og norðmenn, sum eru eyðkendir fyrir at dustsúgva sjógvin fyrir fisk, hetta fiskaslag, sum kann fáa so stóran týðning fyrir okkum sjálvar.

Nýggj maskina áhugaverd

Regin á Rógvu visir á royndirnar við nýggju VMK-maskinuni á Bakkafrost og heldur fyrir, at hesar royndir eru ógvuliga spennandi.

— Kunnu vit so eisini skera tann smærri svartkjaftin til matna, istaðin fyrir at blaka hann fyrir aftur borð, tá sær tað ógvuliga ljóst út fyrir hesa vinnu.

Hetta ger so, at okkum nýtist færri tons og júst tað má vera ein av uppgávnunum, nevniliga at fáa meira burtur úr einum minni tonsatali.

Um sjálva VMK-maskinuna sigur Regin á Rógvu, at hann hevur stóran vónir til hesa og heldur, ta hon fer at rigga væl í landi, men ívast samstundis í, hvussu eitt nú íleggjarin fer at rigga umborð, tá skipið rullar.

Gullfinnur

Svartkjaftabáturin Gullfinur hevði eitt gott ár í fjør. Skipið fiskaði 32.000 tons av svartkjafti og 12.000 tons av lodnu og seldi fyrir góðar 30 mill. kr. Regin á Rógvu sigur, at høvdu teir ikki so stóra skuld at dragast við, so hevði báturin borið seg við slíkum fiskiskapi, sum teir høvdu í fjør.

Prisurin á svartkjafti til

Regin á Rógvu: — Istaðin fyrir at økja um svartkjaftakvotuna til aðrar, áttu vit at minkað um hana